

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Vastustaja: Administración General del Estado

Eelotsuse küsimused

1. Kas ELTL artikli 191 lõikes 2 ette nähtud põhimõtet „saastaja maksab“ ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiivi 2000/60/EÜ⁽¹⁾ artikli 9 lõiget 1, milles sätestatakse veevarustusteenuste kulude katmise põhimõte, nagu ka veekasutuse asjakohane majanduslik kaalumine, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus niisuguse tasu kehtestamine, mida makstakse sisevete kasutamise eest elektrienergia tootmiseks nagu põhikohtuasjas, mis ei anna stiimuleid tõhusaks veekasutuseks ega kehtesta üldkasutatavate veeressursside säilitamise ja kaitse mehhanisme, ja mille suuruse määramisel ei võeta üldse arvesse üldkasutatavatele veeressurssidele kahju tekitamise võimet, keskendudes ainult ja eranditult tootjate tulu teenimise võimele?
2. Kas niisugune veekasutustasu, mis on kohtuasja ese ja mis on kehtestatud ainult nendele hüdroelektritootjatele, kes tegutsevad autonoomsete piirkondade vahelistes vesikondades, aga mitte tootjatele, kellel on kontsessioon autonoomse piirkonna sisestes vesikondades, ja ainult hüdroelektritehnoloogiaga tootjatele, aga mitte muu tehnoloogiaga energiatootjatele, on kooskõlas 13. juuli 2009. aasta direktiivi 2009/72/EÜ⁽²⁾, mis käsitleb elektrienergia siseturu ühiseeskirju, artikli 3 lõikes 1 ette nähtud ettevõtjate diskrimineerimise keelu põhimõttega?
3. Kas ELTL artikli 107 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et keelatud riigiabiga on tegu siis, kui vaidlusalust veekasutustasu nõutakse nendelt hüdroelektritootjatelt, kes tegutsevad autonoomsete piirkondade vahelistes vesikondades, kuna see kehtestab sama tehnoloogia alal asümmeetrilise maksustamiskorra olenevalt sellest, kus elektrijaam asub, ja kuna seda ei nõuta teistest allikatest energia tootjatelt?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiiv 2000/60/EÜ, millega kehtestatakse ühenduse veepoliitika alane tegevusraamistik (EÜT 2000, L 327, lk 1; ELT eriväljaanne 15/05, lk 275).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta direktiiv 2009/72/EÜ, mis käsitleb elektrienergia siseturu ühiseeskirju ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2003/54/EÜ (ELT 2009, L 211, lk 55).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal Supremo (Hispaania) 13. veebruaril 2018 – Energía de Galicia (Engasa) S.A. versus Administración General del Estado

(Kohtuasi C-106/18)

(2018/C 161/29)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal Supremo

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Vastustaja: Administración General del Estado

Eelotsuse küsimused

1. Kas ELTL artikli 191 lõikes 2 ette nähtud põhimõtet „saastaja maksab“ ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiivi 2000/60/EÜ⁽¹⁾ artikli 9 lõiget 1, milles sätestatakse veevarustusteenuste kulude katmise põhimõte, nagu ka veekasutuse asjakohane majanduslik kaalumine, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus niisuguse tasu kehtestamine, mida makstakse sisevete kasutamise eest elektrienergia tootmiseks nagu põhikohtuasjas, mis ei anna stiimuleid tõhusaks veekasutuseks ega kehtesta üldkasutatavate veeressursside säilitamise ja kaitse mehhanisme, ja mille suuruse määramisel ei võeta üldse arvesse üldkasutatavatele veeressurssidele kahju tekitamise võimet, keskendudes ainult ja eranditult tootjate tulu teenimise võimele?
2. Kas niisugune veekasutustasu, mis on kohtuasja ese ja mis on kehtestatud ainult nendele hüdroelektritootjatele, kes tegutsevad autonoomsete piirkondade vahelistes vesikondades, aga mitte tootjatele, kellel on kontsessioon autonoomse piirkonna sisestes vesikondades, ja ainult hüdroelektritehnoloogiaga tootjatele, aga mitte muu tehnoloogiaga energiatootjatele, on kooskõlas 13. juuli 2009. aasta direktiivi 2009/72/EÜ⁽²⁾, mis käsitleb elektrienergia siseturu ühiseeskirju, artikli 3 lõikes 1 ette nähtud ettevõtjate diskrimineerimise keelu põhimõttega?
3. Kas ELTL artikli 107 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et keelatud riigiabiga on tegu siis, kui vaidlusalust veekasutustasu nõutakse nendelt hüdroelektritootjatelt, kes tegutsevad autonoomsete piirkondade vahelistes vesikondades, kuna see kehtestab sama tehnoloogia alal asümmeetrilise maksustamiskorra olenevalt sellest, kus elektrijaam asub, ja kuna seda ei nõuta teistest allikatest energia tootjatel?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiiv 2000/60/EÜ, millega kehtestatakse ühenduse veepoliitika alane tegevusraamistik (EÜT 2000, L 327, lk 1; ELT eriväljaanne 15/05, lk 275).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta direktiiv 2009/72/EÜ, mis käsitleb elektrienergia siseturu ühiseeskirju ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2003/54/EÜ (ELT 2009, L 211, lk 55).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal Supremo (Hispaania) 13. veebruaril 2018 – Duerocanto S.L. versus Administración General del Estado

(Kohtuasi C-107/18)

(2018/C 161/30)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal Supremo

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Duerocanto S.L.

Vastustaja: Administración General del Estado

Eelotsuse küsimused

1. Kas ELTL artikli 191 lõikes 2 ette nähtud põhimõtet „saastaja maksab“ ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiivi 2000/60/EÜ⁽¹⁾ artikli 9 lõiget 1, milles sätestatakse veevarustusteenuste kulude katmise põhimõte, nagu ka veekasutuse asjakohane majanduslik kaalumine, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus niisuguse tasu kehtestamine, mida makstakse sisevete kasutamise eest elektrienergia tootmiseks nagu põhikohtuasjas, mis ei anna stiimuleid tõhusaks veekasutuseks ega kehtesta üldkasutatavate veeressursside säilitamise ja kaitse mehhanisme, ja mille suuruse määramisel ei võeta üldse arvesse üldkasutatavatele veeressurssidele kahju tekitamise võimet, keskendudes ainult ja eranditult tootjate tulu teenimise võimele?